

Sygn. akt VII U 820/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2018r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Stachurska

Protokolant: Marta Jachacy

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 listopada 2018r. w Warszawie

sprawy I. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.

o wysokość kapitału początkowego

na skutek odwołania I. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 18 maja 2018r., znak: (...) -2018 oraz

z dnia 28 czerwca 2018r., znak: (...) -2018

1. umarza postępowanie w części, w jakiej zaskarżone decyzje zostały zmienione przez decyzje z dnia 31 lipca 2018r., znak: (...) -2018 oraz z dnia 28 sierpnia 2018r., znak: (...) -2018;
2. zmienia zaskarżone decyzje w ten sposób, że przyjmuje, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego I. B., obliczony przy uwzględnieniu kwot stanowiących podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za lata 1989 – 1998 wynosi 250% (dwieście pięćdziesiąt procent);
3. oddala odwołania w pozostałym zakresie.

UZASADNIENIE

I. B. w dniu 25 czerwca 2018r. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z 18 maja 2018r., znak: (...) -2018, ustalającej wysokość kapitału początkowego i wniosła o jej zmianę poprzez ustalenie, że do wysokości kapitału początkowego zalicza się dochody uzyskane w okresie zatrudnienia w (...) S.A. w W. od 1 lipca 1991r. do 31 grudnia 1998r.

Uzasadniając swe stanowisko ubezpieczona wskazała, że w okresie od 1 lipca 1991r. do 31 stycznia 2001r. była zatrudniona w (...) S.A. w W.. Spółka wystawiła zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7 za lata 1991-2001. Niestety oryginał tego dokumentu zaginął. Na prośbę ubezpieczonej Archiwum Państwowe w W. Archiwum Dokumentacji Osobowej i Płacowej w M. dotarło do akt pracowniczych i przekazało informację, że w aktach znajduje się kopia zaświadczenia Rp-7. Kopia ta jednak nie zawiera imiennej pieczętki przy jednym z podpisów. Organ rentowy zakwestionował tę okoliczność, mimo że podpis pracownika spółki jest czytelny. Ubezpieczona podkreśliła,

że listy płac znajdujące się w aktach pracowniczych umożliwią ustalenie dochodów uzyskiwanych w latach 1991-1998 (odwołania z 20 czerwca 2018r., k. 3 – 4 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania, a uzasadniając swe stanowisko wskazał, że do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego przyjęto podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych tj. 1988 - 1997. Natomiast wskaźnik wysokości podstawy kapitału początkowego wyniósł 62,54%. Do ustalenia wartości kapitału początkowego organ rentowy nie przyjął wynagrodzenia uzyskanego w latach 1991-1998 z tytułu zatrudnienia w (...) S.A. w W., ponieważ ubezpieczona przedłożyła tylko kopię zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z 26 marca 2001r., które nie zostało opatrzone pieczętą imienną kierownika komórki finansowej albo upoważnionego pracownika (odpowiedź na odwołanie z 6 lipca 2018r., k. 5 a.s.).

I. B. w dniu 13 lipca 2018 roku złożyła odwołanie od kolejnej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 28 czerwca 2018r., znak: (...) -2018, ponownie ustalającej wysokość kapitału początkowego. Uzasadniając swe stanowisko zaprezentowała tożsamą argumentację jak w odwołaniu od decyzji z 18 maja 2018r. (odwołanie z 13 lipca 2018r., k. 1 – 2 akt VII U 881/18).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania od decyzji z dnia 28 czerwca 2018r., wskazując że stanowisko względem zaskarżonej decyzji zajął w odpowiedzi na odwołanie z 6 lipca 2018r. (pismo procesowe z 26 lipca 2018r., k. 3 akt VII U 881/18).

Zarządzeniem z 7 sierpnia 2018r. Sąd, na podstawie art. 219 k.p.c., połączył do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawę z odwołania od decyzji z 18 maja 2018r. oraz z 28 czerwca 2018r. (zarządzenie z 7 sierpnia 2018r., k. 5 akt VII U 881/18).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

I. B., urodzona w dniu (...), była zatrudniona:

- w Przedsiębiorstwie (...) w okresach: od 23 stycznia 1984r. do 30 kwietnia 1987r. (na pełen etat), od 1 maja 1987r. do 31 sierpnia 1987r. (na 1/2 etatu) oraz od 1 września 1987r. do 31 marca 1988r. (na pełen etat) jako młodszy asystent, przy czym od 22 lutego 1984r. do 25 lutego 1984r. przebywała na urlopie bezpłatnym, a od 7 listopada 1984r. do 30 kwietnia 1987r. na urlopie wychowawczym (zaświadczenie o zatrudnieniu z 8 lutego 2017r., k. 9 akt emerytalnych tom II, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, k. 11 akt emerytalnych tom II, zaświadczenie o zatrudnieniu z 8 lutego 2017r., k. 13 akt emerytalnych tom II, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, k. 15 akt emerytalnych tom II);
- w Ambasadzie Niemieckiej Republiki Demokratycznej jako tłumaczka w okresie od 1 kwietnia 1988r. do 31 marca 1989r. (świadczenie pracy z 31 marca 1989r., k. 21 akt emerytalnych tom II, zaświadczenie z 26 kwietnia 1988r., k. 19 akt emerytalnych tom II);
- w Centrali Przedsiębiorstwa (...) jako rzeczoznawca ds. farmaceutyków w okresie od 3 kwietnia 1989r. do 30 czerwca 1991r. (świadczenie pracy z 12 lipca 2017r., k. 23 akt emerytalnych tom II, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z 12 lipca 2017r., k. 25 akt emerytalnych tom II);
- w (...) S.A. w W. od 1 lipca 1991r. do 31 stycznia 2001r. (świadczenie pracy z 31 stycznia 2001r., k. 29 akt emerytalnych tom II).

W okresie zatrudnienia w (...) S.A. wysokość otrzymywanego przez ubezpieczoną wynagrodzenia kształtowała się następująco:

- w 1991 roku – 25.200.000,00 zł;

- w 1992 roku – 79.400.000,00 zł;
- w 1993 roku – 125.500.000,00 zł;
- w 1994 roku – 171.000.000,00 zł;
- w 1995 roku – 22.400,00 zł;
- w 1996 roku – 35.700,00 zł;
- w 1998 roku – 52.800,00 zł;
- w 1999 roku – 99.612,90 zł

(zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z 26 marca 2001r, k. 37 – 39 akt emerytalnych tom II, umowa o pracę z 1 lipca 1991r., k. 53 akt osobowych, zmiana warunków płacy z 15 lipca 1992r., k. 57 akt osobowych, zmiana warunków płacy z 6 lutego 1992r, k. 56 akt osobowych, zmiana warunków płacy z 1 sierpnia 1992r, k. 45 akt osobowych, zmiana warunków płacy z 1 stycznia 1993r., k. 44 akt osobowych, zmiana warunków płacy z 24 lipca 1996r., k. 49 akt osobowych, zmiana warunków płacy z 9 stycznia 1998r., k. 14 akt osobowych, aneks do umowy o pracę z 25 stycznia 1999r., k. 12 akt osobowych, zmiana warunków płacy z 24 października 1994r., k. 42 akt osobowych, zmiana warunków płacy z 1 lutego 1993r., k. 43 akt osobowych, zmiana warunków płacy z 1 marca 1994r., k. 46 akt osobowych, zmiana warunków płacy z 1 października 1993r., k. 47 akt osobowych, zmiana warunków płacy z 10 października 1997r., k. 48 akt osobowych, zmiana warunków płacy z 13 września 1995r., k. 50 akt osobowych, zmiana warunków płacy z 1 marca 1995r., k. 51 akt osobowych).

W dniu 11 kwietnia 2018r. I. B. złożyła wniosek o emeryturę wraz z informacją dotyczącą okresów składkowych i nieskładkowych oraz dokumentami potwierdzającymi okresy zatrudnienia i osiągane zarobki (wniosek o emeryturę z załącznikami, k. 1 – 41 akt emerytalnych tom II).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. decyzją z 18 maja 2018r. ustalił kapitał początkowy dla ubezpieczonej, który wyniósł 78.625,80 zł. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy organ rentowy przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od 1 stycznia 1988r. do 31 grudnia 1997r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 62,54%. Do ustalenia wartości kapitału początkowego organ rentowy nie uwzględnił okresu od 22 lutego 1984 roku do 25 lutego 1984 roku, ponieważ w tym okresie ubezpieczona przebywała na urlopie bezpłatnym. Ponadto organ rentowy nie uwzględnił dochodów osiągniętych w latach 1991-1998 wskazując, że przedłożone zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu nie spełnia wymogów formalnych (decyzja z 18 maja 2018r., k. 11-13 akt kapitałowych tom I). Następnie w dniu 21 maja 2018r. zostały wydane dwie decyzje: znak: (...), o ustaleniu okresowej emerytury kapitałowej oraz znak: (...) o przyznaniu emerytury w kwocie zaliczkowej (decyzje ZUS z 21 maja 2018r., k. 52 - 56 akt emerytalnych tom II).

Kolejną decyzją z 28 czerwca 2018r., znak: (...) -201, organ rentowy dokonał ponownego wyliczenia kapitału początkowego dla ubezpieczonej. Wartość kapitału początkowego wyniosła 81.334,44 zł. (decyzja ZUS z 28 czerwca 2018r., k. 21 - 23 akt kapitałowych tom I).

I. B. złożyła odwołania od decyzji ZUS z 18 maja 2018r. oraz z 28 czerwca 2018r., znak: (...) -201 (odwołania z 25 czerwca 2018r., k. 3 – 4 a.s., odwołanie z 13 lipca 2018r., k. 1 – 2 akt VII U 881/18). W toku postępowania zainicjowanego odwołaniami ubezpieczonej organ rentowy wydał dwie decyzje o ponownym ustaleniu kapitału początkowego: w dniu 31 lipca 2018r. i w dniu 28 sierpnia 2018r. Ostatecznie w decyzji z 28 sierpnia 2018r. ustalił wysokość kapitału początkowego ubezpieczonej na 191.776,31 zł. Organ rentowy na podstawie angażu z (...) S.A. do ustalenia wysokości kapitału początkowego zaliczył następujące kwoty:

- od 1 lipca 1991r. do 31 grudnia 1991r. - 25.200.000,00 zł;
- od 1 stycznia 1992r. do 31 stycznia 1992r. – 5.400 000,00 zł;
- od 1 lutego 1992r. do 31 lipca 1992r. – 34.800.000,00 zł;
- od 1 sierpnia 1992r. do 31 grudnia 1992r. – 38.000.000,00 zł;
- od 1 stycznia 1993r. do 31 grudnia 1993r- 96.000.000,00 zł;
- od 1 stycznia 1994r. do 31 grudnia 1994r. - 96 000 000,00 zł;
- od 1 sierpnia 1996r. do 31 grudnia 1996r. – 21.000,00 zł;
- od 1 stycznia 1997r. do 31 grudnia 1997r. – 50.400,00 zł;
- od 1 stycznia 1998r. do 4 stycznia 1998r. - 541,96 zł;
- od 5 stycznia 1998r. do 31 stycznia 1998r. – 6.967,89 zł;
- od 1 lutego 1998r. do 31 grudnia 1998r. – 88.000,00 zł.

Za okres od 1 stycznia 1995r. do 31 grudnia 1995r. organ rentowy przyjął wynagrodzenie minimalne w kwocie 9.600,00 zł. Podobnie za okres od 1 stycznia 1996r. do 31 lipca 1996r. przyjął wynagrodzenie minimalne w kwocie 5.600,00 zł, a uzasadnił to tym, że od 1 stycznia 1995r. nastąpiła denominacja złotego, a angaż ustalający wysokość wynagrodzenia od 1 stycznia 1993r. w wysokości 8.000.000,00 zł wykazany jest przed denominacją złotego. Organ rentowy nie uwzględnił wynagrodzenia ustalonego w angażach za okresy: od dnia 1 września 1998r. w kwocie 9.000 zł miesięcznie, od 1 października 1994r. w kwocie 16.000.00 zł miesięcznie, od 1 lutego 1993r. w kwocie 10.000.000,00 miesięcznie, od 1 marca 1994r. w kwocie 14.000.000,00 zł miesięcznie, od 1 października 1993r. w kwocie 12.500.000,00 zł miesięcznie, od 1 października 1997r. w kwocie 5.000 zł, od 1 września 1995r. w kwocie 2.100,00 zł i od 1 marca 1995r. w kwocie 1.800,00 zł, ponieważ zostały przedłożone kopie dokumentów (decyzja ZUS z 31 lipca 2018r., nienumerowana karta akt kapitałowych tom I, decyzja ZUS z 28 sierpnia 2018r., nienumerowana karta akt kapitałowych tom I).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie powołanych dokumentów, które ocenił jako wiarygodne, gdyż tworzyły spójny obraz kształtowania się wynagrodzenia I. B. w latach 1991-1998. Strony, w tym organ rentowy, nie kwestionowały ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z tych dokumentów, należało uznać za mogące stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Dokonując ustaleń faktycznych Sąd oparł się również na kserokopii zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z 26 marca 2001r. oraz na dokumentach znajdujących się w aktach osobowych ubezpieczonej, które ustalały wysokość wynagrodzenia zasadniczego, a których organ rentowy nie uwzględnił. Sąd, z przyczyn wskazanych w dalszej części, nie podzielił stanowiska organu rentowego, ustalając na podstawie wskazanych dokumentów wysokość wynagrodzenia podlegającego uwzględnieniu przy wyliczaniu kapitału początkowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Postępowanie zainicjowane odwołaniem I. B., w części, w której organ rentowy zaspokoił roszczenie, podlegało umorzeniu. Art. 477¹³ § 1 k.p.c. stanowi, że zmiana przez organ rentowy zaskarżonej decyzji lub wojewódzki zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności zaskarżonego orzeczenia przed rozstrzygnięciem sprawy przez sąd - przez wydanie decyzji lub orzeczenia uwzględniającego w całości lub w części żądanie strony - powoduje umorzenie postępowania w całości lub w części. Poza tym zmiana lub wykonanie decyzji lub orzeczenia nie ma wpływu na bieg sprawy.

W rozpatrywanej sprawie Zakład Ubezpieczeń Społecznych, wydając decyzje z 31 lipca 2018r. oraz z 28 sierpnia 2018r., w części uwzględnił żądanie ubezpieczonej. Do wyliczenia kapitału początkowego przyjął wynagrodzenia za lata 1991-1998, ustalone na podstawie angaży znajdujących się w aktach osobowych ubezpieczonej, które w ocenie organu rentowego nie były kserokopiami, a oryginalnymi dokumentami. W związku z powyższym na podstawie zacytowanego przepisu, postępowanie w tej części zostało umorzone, o czym Sąd orzekł w punkcie 1 sentencji wyroku.

W związku z częściowym uwzględnieniem argumentacji I. B. i wydaniem nowych decyzji z 31 lipca 2018r. oraz z 28 sierpnia 2018r., zasadniczy spór, który musiał podlegać rozstrzygnięciu przez Sąd, dotyczył tego, czy do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego powinny być uwzględnione wynagrodzenia wynikające z przedłożonej kserokopii zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z 26 marca 2001r. oraz z tej dokumentacji pracowniczej, która została pominięta przez Zakład. Jak zostało wskazane, uwzględnieniu przy ustalaniu kapitału początkowego nie podlegały wynagrodzenia wynikające z kserokopii zaświadczenia o wynagrodzeniu i zatrudnieniu z 26 marca 2001r. (k. 75 akt osobowych) oraz z następujących dokumentów: aneksu do umowy o pracę z 25 stycznia 1999r., (k. 12 akt osobowych), zmiany warunków płacy z 24 października 1994r. (k. 42 akt osobowych), zmiany warunków płacy z 1 lutego 1993r. (k. 43 akt osobowych), zmiany warunków płacy z 1 marca 1994r. (k. 46 akt osobowych), zmiany warunków płacy z 1 października 1993r. (k. 47 akt osobowych), zmiany warunków płacy z 10 października 1997r. (k. 48 akt osobowych), zmiany warunków płacy z 13 września 1995r. (k. 50 akt osobowych) oraz zmiany warunków płacy z 1 marca 1995r. (k. 51 akt osobowych). Organ rentowy argumentował, że ww. dokumenty nadesłane przez Archiwum Państwowe w W. (podobnie jak zaświadczenie Rp-7) stanowią kserokopie, niepotwierdzone za zgodność z oryginałem. Zasadniczy spór w sprawie sprowadzał się zatem do rozstrzygnięcia, czy taka kopia jest dowodem wystarczającym, mogącym podlegać uwzględnieniu i czy w związku z tym można na jej podstawie dokonać ustaleń faktycznych i wyliczeń zgodnych z oczekiwaniami I. B..

W myśl stanowiska prezentowanego w orzecznictwie dla uznania kserokopii za dokument świadczący o istnieniu oryginału o odwzorowanej w niej treści, niezbędne jest oświadczenie o istnieniu dokumentu o treści i formie odwzorowanej kserokopią (uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z 27 lutego 1997r., III CKU 7/97, wyroki Sądu Najwyższego: z 3 kwietnia 2009r., II CSK 459/08 oraz z 29 kwietnia 2009r., II CSK 557/08). Takim oświadczeniem będzie umieszczone na kserokopii i zaopatrzone podpisem poświadczenie zgodności kserokopii z oryginałem. Dopiero wtedy można uznać kserokopię za dokument świadczący o istnieniu oryginału o treści i formie w niej odwzorowanej (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 1994r., III CZP 37/94; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 6 maja 2015r., III AUa 298/14).

Zaznaczyć należy również, że Kodeks postępowania cywilnego nie zawiera zamkniętej listy środków dowodowych. Przeciwnie, z treści art. 309 k.p.c. wynika, że możliwe jest przeprowadzenie dowodu także innymi środkami niż wymienione w kodeksie, o ile są one nośnikami informacji o faktach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a ich wykorzystanie nie pozostaje w sprzeczności z przepisami prawa. Z tego względu, zdaniem Sądu, nawet niepoświadczone kserokopie dokumentów mogą zostać włączone w poczet materiału dowodowego, niemniej jednak posłużenie się niepotwierdzoną kserokopią jako środkiem mającym posłużyć ustaleniu treści pisemnego dokumentu uznać należy za dopuszczalne wtedy, gdy z przyczyn faktycznych uzyskanie dostępu do oryginału lub wypisu lub odpisu funkcjonującego na prawach oryginału nie jest możliwe dla strony, a także dla sądu. Wówczas nie zachodzi niebezpieczeństwo obejścia przepisów o prowadzeniu dowodu z dokumentów, a jednocześnie nie doznaje naruszenia prawo strony do dowodzenia swoich racji innymi środkami, które mogą posłużyć ustaleniu, czy określony dokument istniał, jaką treść zawierał i od kogo pochodził. Wyłączenie możliwości posłużenia się kserokopią dokumentu, którego istnienia i treści nie można inaczej wykazywać, prowadziłoby do powstania niewynikającego z przepisów zakazu dowodowego. Dostatecznym zabezpieczeniem przed nadużyciami jest, ujęty w art. 233 § 1 k.p.c., obowiązek przeprowadzenia przez sąd wszechstronnej oceny wiarygodności takiego dowodu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2014r., III CSK 254/13, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 stycznia 2016r., I ACa 823/1, wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 8 grudnia 2016r., II AUa 151/16).

Przenosząc powyższe na grunt rozpatrywanej sprawy Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że z uwagi na brak oryginału zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu odnośnie spornego okresu, zasadne było dopuszczenie dowodu z jego kserokopii. Podkreślenia wymaga, że o prawidłowości danych zawartych w tym dokumencie, który został przedstawiony jako kserokopia, przesądzą inne dowody, w tym pozostałe dokumenty znajdujące się w aktach osobowych, a przede wszystkim angaże (zmieniające warunki płacy), umowa o pracę oraz aneks do umowy o pracę, znajdujące się w aktach osobowych I. B.. Analiza dokumentów ustalających wysokość wynagrodzenia ubezpieczonej w poszczególnych okresach zatrudnienia w (...) S.A. prowadzi do wniosku, że wysokość wynagrodzenia zasadniczego z nich wynikająca pokrywa się z kwotami wymienionymi w spornym zaświadczeniu Rp-7. Kwoty wynagrodzenia zasadniczego za poszczególne miesiące, po zsumowaniu, są bowiem zgodne z kwotami wskazanymi w zaświadczeniu Rp-7.

Dodatkowo Sąd miał na względzie, że choć organ rentowy argumentował, że aneks do umowy o pracę z 25 stycznia 1999r., (k. 12 akt osobowych), zmiana warunków płacy z 24 października 1994r. (k. 42 akt osobowych), zmiana warunków płacy z 1 lutego 1993r. (k. 43 akt osobowych), zmiana warunków płacy z 1 marca 1994r. (k. 46 akt osobowych), zmiana warunków płacy z 1 października 1993r. (k. 47 akt osobowych), zmiana warunków płacy z 10 października 1997r. (k. 48 akt osobowych), zmiana warunków płacy z 13 września 1995r. (k. 50 akt osobowych), a także zmiana warunków płacy z 1 marca 1995r. (k. 51 akt osobowych) są kserokopiami, to okoliczność ta nie jest jednoznaczna. Niektóre z tych dokumentów wcale nie prezentują się jak kserokopie, ponieważ widnieją na nich odręczne podpisy. Nadto dokumentacja osobowa ubezpieczonej z okresu zatrudnienia w (...) S.A. została przekazana Sądowi przez Archiwum Państwowe w W., które przechowuje dokumentację osobową i płacową byłego pracodawcy ubezpieczonej. Sąd Okręgowy nie miał więc podstaw do zakwestionowania rzetelności działalności pracy Archiwum, jak również przedstawionych przez Archiwum dokumentów. Jest to zresztą zgodne z poglądami prezentowanymi w orzecznictwie, w którym podkreśla się, że w przypadku braku dokumentacji płacowej istnieje możliwość ustalenia wysokości wynagrodzenia ubezpieczonego w oparciu o dokumentację zastępczą znajdującą się w jego aktach osobowych, tj. umowy o pracę czy angaże, w których zawarte są dane dotyczące wynagrodzenia. W takim jednak wypadku uwzględnić można tylko takie składniki, które są pewne, stałe, wypłacane były w danym okresie i w określonej wysokości (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012r., III AUa 1555/11, LEX nr 1113058). Wysokości wynagrodzenia lub danego składnika wynagrodzenia nie można zatem ustalać w sposób przybliżony tylko w sposób pewny, na podstawie konkretnego dokumentu bądź jego kopii, który zachował się w dokumentacji osobowej ubezpieczonego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 3 czerwca 2015r., III AUa 535/14, LEX nr 1781979)

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd uznał, że niepoświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu może być uznana za inny środek dowodowy, o którym mowa w art. 309 k.p.c.

Uwzględniając zatem wynagrodzenie wynikające z zaświadczenia Rp-7 z 26 marca 2001r., wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego (wvpw) należało obliczyć w następujący sposób:

rok kalendarzowy	zarobki dochód stanowiący podstawę wymiaru składek na ubezpie. społ.	roczne przeciętne wynagrodzenie ogłoszone za rok kalendarzowy	stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy
1989	2.201.224,00 zł	2.481.096,00 zł	88,72%
1990	16.741.300,00 zł	12.355.644,00 zł	135,50%

1991	41.439.00,00 zł	21.240.000,00 zł	195,10%
1992	79.400.000,00 zł	35.220.000,00 zł	225,44%
1993	125.500.000,00 zł	47.940.000,00 zł	261,78%
1994	171.000.000,00 zł	63.936.000,00 zł	267,45%
1995	22.400,00 zł	8.431,44 zł	265,67%
1996	35.700,00 zł	10.476,00 zł	340,77%
1997	52.800,00 zł	12.743,16 zł	414,33%
1998	99.612,90 zł	14.873,88 zł	669,02%
		wppw	286,37%

W związku z powyższym wppw wyliczony przy uwzględnieniu zarobków z zaświadczenia Rp-7 wynosi 286,37%, a więc przekracza 250%. Natomiast zgodnie z art. 15 ust. 5 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury nie może być wyższy niż 250%. Jest to przepis bezwzględnie obowiązujący, wprowadzający dla wszystkich, którzy nabyli prawo do emerytury po 1 stycznia 1999r. jednakowe zasady dotyczące obliczania wysokości świadczenia emerytalnego. Jedną z tych bezwzględnie obowiązujących zasad jest nieprzekraczanie maksymalnego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury przy jej obliczaniu, który wynosi 250%. Przyjęty do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, obrazujący relację zarobków ubezpieczonego do przeciętnego zarobku, nie będzie wyższy niż 250%. Takie ograniczenie podstawy wymiaru emerytury ma związek z ograniczeniem rocznej podstawy wymiaru składki do 30-krotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za pracę (miesięcznie 2,5-krotność tego wynagrodzenia).

Regulacja art. 15 ust. 5 ustawy emerytalnej, została uznana przez Trybunał Konstytucyjny za zgodną z wyrażoną w Konstytucji (art. 32 ust. 1) zasadą równości wobec prawa i równego traktowania przez władze publiczne, a także z zasadą demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji RP). Aby zasada ta mogła być należycie realizowana w aspekcie funkcjonowania ubezpieczeń społecznych, konieczne jest istnienie stabilnego systemu emerytalno-rentowego. Z kolei, aby to mogło nastąpić, nieodzowne było wprowadzenie pewnych uregulowań prawnych (takich jak art. 15 ust. 5 ustawy emerytalnej), które zapewniłyby wydolność jego funkcjonowania. Jak podkreślił Trybunał Konstytucyjny w powoływanym wyroku, to do ustawodawcy należy wybór rozwiązań, które uważa za najbardziej optymalne z punktu widzenia potrzeb obywateli i wymogów rozwoju gospodarczego kraju, pod warunkiem, że nie dojdzie przy tym do naruszenia istoty prawa do zabezpieczenia społecznego. Zasada zachowania praw słusznie nabytych nie ma charakteru absolutnego. Odstępstwa od niej mogą być uzasadnione szczególnymi okolicznościami, sytuacjami wyjątkowymi, gdy ze względów obiektywnych istnieje potrzeba dania pierwszeństwa innej wartości chronionej bądź znajdującej swe oparcie w Konstytucji. Regulacja art. 15 ust. 5 ustawy emerytalnej, jak podkreślił Trybunał Konstytucyjny, spełniła wymagania co do swej niezbędności i zapewnienia bezpieczeństwa prawnego, wpłynęła bowiem na stabilność systemu ubezpieczeń społecznych. Stosuje się ją również w przypadku obliczania

wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego, na co wskazuje art. 174 ust. 3 ustawy emerytalnej, odwołujący się m.in. do art. 15.

Wobec powyższego, skoro ubezpieczona objęta jest zakresem podmiotowym ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a art. 15 ust. 5 jest przepisem bezwzględnie obowiązującym i zgodnym z Konstytucją RP, nie było podstaw do ustalenia ubezpieczonej wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury na poziomie 286,37 %, i należało go ograniczyć do 250%. Sąd zatem, na podstawie art. 477¹⁰ § 1 i 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję we wskazanym zakresie, a w pozostałej części odwołanie oddalił.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć:

-(...)

- (...)